

Sbor Českobratrské církve evangelické v Horních Počernicích

Sborový dopis 1/2015

ročník XIV

velikonoční číslo vychází 30. března 2015

Když uplynula sobota a začínal první den týdne, přišly Marie z Magdaly a jiná Marie, aby se podívaly k hrobu. a hle, nastalo veliké zemětřesení, neboť anděl Páně sestoupil z nebe, odvalil kámen a usedl na něm. ... Anděl řekl ženám: "Vy se nebojte. Víím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není zde, byl vzkříšen, jak řekl. Jděte rychle povědět jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých. ... Tu rychle opustily hrob a se strachem a velikou radostí běžely to oznámit jeho učedníkům.

Matoušovo evangelium 28,1–10

„Nastalo veliké zemětřesení“... Celé vyprávění o Ježíšově vzkříšení je jako zemětřesení. Přichází nečekaně a otřásá naprosto vším, co bylo. Ježíšova smrt a jeho ukřižování jsou tu najednou postaveny do nového světla. Vyprávění o Ježíšově vzkříšení otřásá i odvážnou snahou žen, které přicházejí v nedělním ránu k hrobu, aby mrtvému prokázaly poslední službu a pomazaly jeho tělo. Jejich počínání už teď ale neodpovídá tomu, co se stalo. „K čemu jsou balzámy, hrobky a mauzolea, když je dnes před námi svátek vzkříšení těla“, zpíváme ve velikonoční písni Miloše Rejchrt. Proč se chodit klanět do Jeruzaléma k domnělému Ježíšovu hrobu, když jde o to, abychom se s živým slovem Pána Ježíše setkávali v životě a nechávali je promlouvat do otázek, které nás pálí. Slova o Ježíšově vzkříšení otřásají vším, na co i my dnes v našem světě sami stačíme. Živá víra a živá naděje je vždycky zázrak a Boží dar.

Ani evangelista Matouš nám nedává přímo nahlédnout za roušku tajemství toho, co se stalo. O samotném průběhu vzkříšení neříká vůbec nic, tak jako o něm ostatně neříkají nic ani ostatní evangelisté. To teprve pozdější vyprávění, která se do bible nedostala, si dávají do nejmenších podrobností záležet na tom, aby vylíčila, jak Ježíš opouští hrob a stoupá k nebesům. A některé středověké obrazy nám pak sugerují představu, že vlastně víme, jak to bylo. Nevíme nic. Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili... Jen jedno poví Matouš s větším důrazem než ostatní: Že Božímu vítězství nad vším zlým i nad smrtí nezabrání ani přivalené kameny, ani

dokonalé připevněné pečeti, ani po zuby vyzbrojené armády strážců a služebníků násilí všeho druhu. Poslední slovo nemají a mít nebudou.

Zemětřesení, o kterém Matouš mluví, připomíná ale také zemětřesení na Boží hoře Oréb, na cestě starozákonního lidu Božího z egyptské země smrti do zaslíbené země života. A tak tu můžeme jako čtenáři evangelia slyšet i toto evangelistovo vyznání: Tak jako si Bůh povolal svůj lid ze země smrti do země života, tak se Bůh přiznává k službě a oběti svého Syna a povolává jej ze smrti k životu. A nic se mu v tom nemůže postavit do cesty. Ti, kdo mají se vší hrubou silou a mocí střežit mrtvého, padají sami jako mrtví k zemi a kámen i s pečeti jsou pryč.

Ženy slyší poselství, které nemají samy ze sebe, ale pak už se nemají u hrobu zdržovat. K čemu také? Jděte rychle za Ježíšovými učedníky, říká jim posel u prázdného hrobu a jeho slova udělají z těch smutných žen vyslankyně naděje. Nejprve pro samotné Ježíšovy učedníky, kteří zklamali, nedovedli s Ježíšem v Getsemane bdít a utekli. Petr a ostatní. Dá se na nich znovu stavět? Budou věrohodní? Nezklamou znovu? A ptáme se i ve svém sboru a sami sebe: Jsme my těmi věro-hodnými svědky ukřižovaného a vzkříšeného Pána? Ukazují k tomu naše postoje, slova, jednání? Toužíme po tom. Prosíme o sílu, aby tomu tak bylo...

A přece si potřebujeme stále připomínat, že k zemětřesení velikonoční neděle a novému začátku, který přichází od Pána Boha, patří také to, že proměňující poselství Kristovo ponese od té první neděle až dodnes do světa především ti, kdo sami poznali a nechali se do hloubky zasáhnout Božím slitováním a odpuštěním. Ti, kdo stále znovu potřebují přicházet ke stolu Páně a přijímat s vyznáním vin chléb a víno jako znamení odpuštění a posily z Božích dlaní. Právě takové nás Pán Bůh potřebuje.

Matouš vypráví, že se ženy s tou zprávou rozběhly od hrobu za smutnými učedníky s bázní, ale také s velikou radostí. Bázeň a radost. Jak jinak popsat, co člověk prožije, když do jeho života vstoupí Boží naděje. Bázeň z vlastní nedostatečnosti a zároveň bázeň a radost z Boží lásky, která je silnější než všechno, dokonce silnější než ten největší nepřítel, kterým je smrt. Pokoušíme se to formulovat i v pohřebních obřadních síních s velikou bázní a chvěním s vědomím toho, že říkáme něco, co není už vůbec v našich rukou.

Ať také z našich sborů zaznívá s touto bázní a chvěním před Hospodinem věrohodné pozvání k životu proti smrti a všemu, co k ní ukazuje, pozvání k zápasu s bezprávím, násilím všeho druhu, nemocemi i utrpením, degradací člověka,

pozvání k zápasu o ochranu každého lidského života a jeho důstojnosti, k zápasu se vším, co život znehodnocuje. Div velikonoční neděle je počátkem divů víry a důvěry, že tyto zápasy mají cenu a nejsou odsouzeny k tomu, aby stále jen prohrávaly.

A je-li vůbec nějaký důkaz toho, co se stalo toho velikonočního nedělního rána, pak tím důkazem budou vždycky jedině lidé, kteří v evangeliu a v Ježíšově díle dodnes poznávají cestu života a v něm samém svého Pána a Spasitele.

Poselství velikonoční neděle není o tom, co jsme s dílem Ježíše Krista udělali my. Je o tom, co s ním, a skrze něho pak také s námi učinil a ještě chce učinit Pán Bůh. Díky za to, že ani dnes nás jeho slovo nepřestává v životě zastavovat, oslovovat a měnit. Buďme vděční Pánu Bohu za každý projev víry, lásky a naděje kolem nás, který třeba nenápadně ukazuje k jeho velikonočnímu vítězství.

Zvu vás, sestry a bratři, k našim velikonočním bohoslužbám i ke společnému slavení Večeře Páně.

Petr Firbas, kazatel

Úvaha trochu pohřební

Začátkem ledna zemřel soused a kamarád. Byl v mém věku, nikdo to nečekal; až pitva ukázala, že jeho srdce bylo těžce poškozené a nebylo mu už pomoci. Mnoho jeho přátel se tehdy ptalo: *Proč zrovna on musel tak předčasně odejít? Takový prima člověk! A přitom spousta zlých zmetků tu otravuje do osmdesáti, devadesáti let!* Otázka naslepo vysílaná do prostoru, na niž nepříjde odpověď; nikdo ji ani nečeká. Je to spíš vzdech, výčitka, provokace.

Otázka stará skoro stejně jako lidstvo se honila hlavami už starozákonních žalmistů (např. Ž 73). Ozývá se v ní předpoklad existence spravedlnosti v řádu světa. Může naopak být i nepřímým konstatováním jeho nespravedlnosti, vítaným úvodem k popření (spravedlivého) Boha. *Zde vidíte důkaz, že svět je jen biologický organismus, kde všechno probíhá náhodně, beze smyslu!* Ale pak by sama otázka byla zbytečná – jenže ona zaznívá, a palčivě! Už tím, že ji vyslovíme, dáváme najevo, že kdesi hluboko v nás dřímá vědomí, že nějaká vyšší spravedlnost existuje. Stejně jako když se ptáme po existenci života v nekonečných dálavách vesmíru, dáváme najevo víru, že tam někde život je.

Spravedlnost, po níž se ptáme nad mrtvým kamarádem, je jinde, než kde ji přirozeně hledáme. Ono je velmi svůdné přijmout jednoduché schéma: když jsi dobrý člověk, když žiješ podle Božích přikázání, bude se ti dařit dobře, Bůh ti

požehná ve všem, dožiješ se ve zdraví vysokého věku. Toto schéma dost zřetelně prosvítá dokonce i z mnohých starozákonních textů. Člověk ho v sobě nosí pořád, dodnes. Snad by to v nějakém ideálním světě takhle fungovat mohlo. Náš svět však ideální není.

Jestliže nás ta řečnická otázka dovede k pátrání po zdrojích spravedlnosti, jejíž potřebu hluboko v sobě cítíme, nebylo ptaní zbytečné. Mě dovedlo ke krátkému rozhovoru Ježíše s okolostojícími lidmi.

Ježíš se s vulgárním pojetím Boží spravedlnosti také setkal - a rázně je odmítl: čti Lukáš 13,1–5. Ti, kteří nešťastně zahynuli, nebyli žádní extra hříšníci, byli stejní jako ty nebo já. A to, že zahynuli, nebyl Boží soud! v kontextu Ježíš mluví v podobenstvích o kradmo přicházející změně: Jako když se mění počasí, jako když jdeš cestou, na jejímž konci tě čeká zatčení (L 12,54–58). Nebo jako když k vzrostlému zdravému fíkovníku najednou přijde pěstitel se sekerou a chystá se ho porazit (L 13,6–9). Přichází čas „lámání chleba“. Záchrana však nespočívá v přežití, nýbrž ve změně smýšlení, v novém duchovním zrození.

Vyhynuli jste se padající skále? Ušli jste masovému vraždění? Tím jste si záchranu nezajistili! Jen ti, kteří nesou ovoce znovuzrození, budou zachráněni. To je spravedlnost založená na milosti - ne prezidentské, ale Boží!, na odpuštění.

I z lékařského hlediska zcela zničené srdce může nést, dokud bije, hojné ovoce spravedlnosti. Spravedlnost, o níž je řeč, se neodráží v dlouhověkosti, fyzickém zdraví či bohatství, ale je trvalejší. Smrt ji neruší.

Martin Hrubeš

Tomášovo rozjímání

Čekal jsem, že se na mne bude zlobit,
ne však kvůli mému pochybování – jak byste si snad mysleli.
Všichni jsme někdy pochybovali a on se nikdy nezlobil.

Vlastně on sám taky pochyboval – někdy.
A i kdyby ne, určitě věděl, jaké to je,
vždyť vroucně zpíval Žalmy plné pochyb.

Pochybnosti neměl za nepřítele.
Nás pochybující snášel.
Lhostejnost a apatie je to, co nemohl vystát.

Čekal jsem, že se na mne bude zlobit třeba proto, že si kladu podmínky.

To jsem opravdu dělal, to nepopírám.

„Pokud uvidím to a budu moct udělat ono... pak uvěřím.“

Představte si, že jsem si myslel, že můžu Hospodinu klást podmínky.

On mě za to nenapomenul.

Viděl, že jsem byl uspokojen, protože jsem si sáhnul a dodal,

že ti, kteří věří, aniž by si kladli podmínky

„jenom když“ nebo „dokud ne“ jsou také uspokojeni.

Čekal jsem, že se na mne bude zlobit, protože jsem tam nebyl, když přišel.

Ostatní tam byli, já ne.

Nebyla to jejich chyba a ani jeho ne.

Byla to moje chyba.

Z nějakého důvodu jsem si řekl, že je všemu konec.

On ale přišel, aby nám pověděl, že všechno teprve začíná.

Čekal jsem, že se na mne bude zlobit, ale on se nezlobil.

Podal mi ruku a dal mi ještě víc – řekl: „Pokoj tobě“.

Velikonoční rozjímání z Iona Community převedla Daniela Bísková

Jako každý rok otiskujeme

Zprávu staršovstva pro Výroční sborové shromáždění 22. 3. 2015

**a zároveň oznamujeme, že při tomto shromáždění byla zvolena
novou členkou našeho staršovstva ses. Lydia Neumannová.**

Milé sestry a bratři,

přijměte v úvodu této zprávy několik podnětů, které pro nás mohou být motivací k přemýšlení i zrcadlem našeho duchovního života ve sboru.

Do sboru přicházíme, abychom společně prožili bohoslužbu. To není jenom kázání, ale také písně a modlitby a také to, co je těžko postižitelné, totiž že jsme tu vědomě spolu shromáždění před Boží tváří jako naslouchající společenství se svými otázkami, někdy i prohrami a trápeními a zápasy víry. To je to jedinečné. Bohoslužba jako setkání před Boží tváří.

Sbor je také místem, kde máme právo si odpočinout, spočinout, vydechnout, ale zároveň opět nabrat dech, novou motivaci a životní orientaci z biblických

příběhů, z Božího myšlení, které není jako myšlení naše. Sbor je pro nás také místem odpočinutí ve smyslu čtvrtého přikázání Desatera.

Pro mnohé z nás je sbor už mnoho let duchovním domovem, jsme tu zakotveni a není to jenom tím, že se už léta známe. Sbor má být domovem v tom pravém smyslu slova. Domovem, kam je možné se vrátit a být znovu přijat, domovem, ve kterém sdílíme i své bolesti a zápasy. Někdy se to vyjevuje při biblických hodinách, nebo v osobních rozhovorech. Sbor je místem našeho duchovního domova.

Ale sbor má být zároveň domovem otevřeným pro všechny hledající, pro každého, kdo přijde. V řadě pastoračních rozhovorů se ukazuje, že pro mnoho lidí, kteří poprvé vstupují do tak intimního prostoru jako je naše modlitebna, je rozhodující první dojem, atmosféra, i když mnohému zatím nerozumí. Ale není to „oni a my“. Jsme všichni na jedné lodi. Všichni žijeme ve světě, kde zápasíme o věrohodné uchopení své víry. Sbor jako domov, který je otevřený skutečně pro každého.

Sbor jako ghetto? Často se dnes o tom mluví, abychom nebyli ghettem. Ano, stávali bychom se jím tam, kde bychom se nad druhé povyšovali a vůči nově přichozím se vymezovali. Tam, kde bychom šířili křesťanskou výlučnost a nebyli schopni ve svobodě přijmout Roma, bezdomovce, muslima, člověka jinak smýšlejícího, kde bychom druhé přitesávali do naší podoby. Ale tomu se snad přece jenom z biblické zvěsti a před Boží tváří stále odnaučujeme. Nesme ale tuto svobodu i do všedních dnů, do míst, kde pracujeme, vždyť v tom je právě v dnešní době různých xenofobií naše veliká křesťanská odpovědnost.

A to souvisí s působením navenek. Zastání se lidí v nouzi, podpora těch přehlížených, tu a tam také ozvání se. Konkrétní i finanční pomoc. Otázka, co uděláme s restitucemi? Působit jako sbor navenek stále moc neumíme, někdy jde spíš o určitou plachost, než že bychom nechtěli. Učme se to, příležitostí i potřeb přibývá. To je o té soli a světle.

Sbor také jako místo, kde se o sebe nebojíme a nebojíme se o svou budoucnost. Jako místo společné odpovědnosti a sdílení darů a také místo vděčnosti a radosti jednoho z druhého.

A pak i sbor jako místo pokání, vyznání vin kolem stolu Páně, ochoty měnit to co je zaběhané, ale co už ztratilo svou funkčnost, sbor jako místo otevřené novému vanutí Ducha svatého. Jen nezapomeňme, že Hospodinovo slovo je i ve společenství vždycky adresné. Ne co ten druhý, ale co já...

Shrňme několik **konkrétních údajů o životě našeho sboru v uplynulém roce.** v roce 2014 jsme se sešli ke společným bohoslužbám 55x s průměrnou účastí 24. Večeře Páně byla vysluhována 10x. Nedělní škola se konala 30x s průměrnou účastí 3 děti. v lednu-březnu byl br. farář Firbas na nemocenské, v roce 2014 kázal 33x, 5x zde vedl bohoslužby br. farář Tomáš Bísek, 4x br. kurátor Martin Hruběš a br. Zdeněk Halas, 2x ses. Romana Čunderlíková, a jednou br. prof. Petr Pokorný, br. vikář Malý, br. farář Ondřej Kolář a sestry farářky Dagmar Ondříčková, Eva Halamová a Olga Mrázková. Čteným kázáním jednou posloužil br. Lubomír Šlechta. Bratr farář Firbas měl také řadu povinností spojených s jeho funkcí v seniorátním výboru.

V nedělní škole se děti sešly v průběhu roku celkem 30x, s účastí od jednoho do šesti dětí. Statisticky nejčastěji se scházejí dvě děti. Citelně pociťujeme odstěhování několika mladých rodin z Prahy. Přesto jsme se i v loňském roce v poměrně hojném počtu sešli k vánoční hře a k rodinné neděli na konci školního roku. Nedělní školu vedla ses. Mája Firbasová celkem 21x, ses. Marta Šturcová 4x, ses. Adéla Zbytovská 4x, jednou ses. Pavla Povolná. Od nového školního roku děti v presbyterně využívají novou psací a magnetickou stěnu. Sestra architektka Hana Seho navrhla nový nábytek a nové prostorové uspořádání presbyterny, které teď umožňuje její účelnější využití. S prací s dětmi souvisí také letní tábor, který se v loňském roce konal na skautské základně ve Stříbrné Skalici, na jehož přípravě a průběhu se kromě br. faráře podílely ses. Adéla Zbytovská, ses. Pavla Vrbová. Jako vedoucí pomáhal také Jiří Eliáš. O tábor je mezi dětmi zájem.

Biblické hodiny se konaly opět v místě sboru, v Klánovicích a v Újezdě nad Lesy s průměrnou účastí 5-6 bratří a sester. v prvním pololetí jsme dokončovali výklad knihy Zjevení Janovo, od nového školního roku se věnujeme knize proroka Ozeáš. Bratr farář nadále probírá biblické příběhy s dětmi ve škole v Zelenči s účastí od jednoho do čtyř dětí.

Setkání nejen střední generace se konala 9x, před velikonoce nám ses. Čunderlíková vyprávěla o přípravě nového zpěvníku, v říjnu byla hostem ses. Jana Červeňáková, vedoucí Střediska pro zrakově postižené, jinak se o program s br. farářem dělili členové našeho sboru. Počet účastníků byl od 7 do 11. Ve sboru se také již několik let schází malá skupinka zájemců o německý jazyk. i k ní je možné se připojit.

Již tradicí se stala jarní sborová setkání členů našeho sboru, Uhříněveských a Škvoreckých. Vloni jsme se sešli ve škvoreckém kostelíku 11. 5. a odpoledne

strávili společný čas v průhonickém parku. Jako sbor jsme se také připojili k seniorátnímu projektu vaření polévky a přípravy chlebů pro naše spoluobčany bez domova, kteří se soustřeďují kolem Hlavního nádraží. Je to dobrá zkušenost. Každý může něčím přispět. Někdo nakoupí potraviny, několik lidí připraví ingredience, někdo polévku vaří, někdo pomůže s odvozem na místo a předáním štafetového hrnce dalšímu sboru. Zatím se přípravy účastníme 4x ročně a setkání při této drobné službě, kterou aspoň nepatrně přesahujeme rámec sboru, jsou vnitřním obohacením i pro naše vztahy. Manželé Neumannovi se v adventu opět ujali prodeje výrobků FAIR TRADE v kanceláři našeho sboru. Prodej se stal tradicí, bez které si advent v našem sboru už nedovedeme představit. Tradicí se stal také nácvik vánočních písní pro vystoupení na nádvoří Chvalského zámku. Stále máme veliké ekumenické rezervy, mohlo by nás zpívat mnohem víc, ale jsme vděční, že se už scházíme s lidmi, pro které je církevní prostředí novum a otvíráme tak vztahy směrem ven. Poděkování patří br. kurátorovi, který věnuje mnoho energie tomu, aby z našeho sborečku dostal možné maximum. Máme radost, že tato služba je vnímána velmi kladně ze strany vedení Chvalského zámku i naší městské části.

Ke schůzím staršovstva jsme se sešli 10x. Naše schůze zahajujeme vždy pobožností, kterou připravuje někdo z presbyterů. Diskutovali jsme, mimo jiné, o celocírkevních návrzích, které se týkaly dalšího financování církve a postupné finanční odluky. Schválili jsme zrušení našeho účtu u České spořitelny a otevření nového účtu u FIO banky. Projednávali a schvalovali jsme stavební úpravy. Schválili jsme vnitřní směrnici pro nakládání s finančními prostředky a majetkem sboru. Vzali jsme na vědomí, že k 31. 12. 2014 končí svou dlouholetou službu pokladní našeho sboru ses. Ludmila Dorschnerová a počítáme s tím, že od roku 2015 její službu přebírá ses. Lydia Neumannová. Hovořili jsme o všech aktivitách sboru, dva členové staršovstva ubytovali koncem roku hosty ekumenického setkání Taizé. Bratr farář také v roce 2014 aktualizoval elektronickou podobu sborové kartotéky.

V loňském roce došlo kromě celkových úprav presbyterny také k probourání nového hlavního vstupu do sborového sálu a zasazení velkých dřevěných dveří. Původní vchod ze šatny byl zrušen a vzniklý výklenek byl od šatny oddělen pevnou skleněnou stěnou a využit pro zasazení dřevěného rámu a lavice pro varhaníka. Nově byly pořízeny také praktické police pro bible a zpěvníky, a to také v boční části sborového sálu. Vznikl tak větší volný prostor u vchodu a celkově se bohoslužebný prostor sjednotil. Také prostor šatny se touto stavební úpravou výrazně uvolnil. Za celkovou koncepcí stojí opět ses. architektka Hana Seho, které

patří za její odbornou práci i osobní nasazení náš veliký dík. Jsme rádi, že všechny úpravy mohly být uhrazeny z vlastních sborových prostředků, přestože byly náklady oprav navýšeny o elektroinstalační práce, se kterými se původně nepočítalo.

Počítejme s tím, že se snižujícími se státními dotacemi porostou v příštích letech velmi výrazně odvody do personálního fondu. Sbory budou víc a víc přebírat svou **finanční odpovědnost** za službu svých kazatelů. Ať nás to nevede jenom k finančním kalkulacím, ale především k novému promýšlení života a duchovní odpovědnosti sboru. Jsme přesvědčeni, že cesta k samofinancování sborů je správná. v otázce využití tzv. restitučních náhrad na sociální projekty jsme původně jako staršovstvo hlasovali pro to, aby byly na tyto projekty využity restituční náhrady v plné výši, po rozhodnutí synodu, který nakonec schválil 15–25 %, jsme hlasovali pro nejvyšší možnou hranici 25 %.

Jsme rádi, že finanční obětavost členů našeho sboru roste, jak uslyšíte i ze zprávy o hospodaření sboru. Staršovstvo sboru děkuje všem, kdo se podílíte na finanční odpovědnosti nejen za provoz sboru, ale také za sbírky na různé sociální účely, jako je například dobrovolná sbírka na pomoc etiopským ženám a jiné. Naše církve doporučuje svým členům, aby se na potřebách sboru podíleli 5 % svého čistého příjmu. Pokud všichni vezmeme do budoucna toto doporučení vážně, pak se nemusíme bát o to, že by sbor nárůst finančních odvodů do personálního fondu v příštích letech nezvládl. Ale i tady platí, že také finanční odpovědnost je věcí víry.

Prosme našeho Pána ve svých modlitbách za sbor, za jeho vnitřní i vnější růst, za děti a mladou generaci i za rozpoznávání našeho místa ve společnosti a za odvahu zastávat se i dnes lidí slabých a odstrčených na okraj. Prosme za to, abychom rozpoznávali nadějná znamení Božího díla a jeho přítomnosti ve sboru i ve světě ve kterém žijeme.

Rozpočtový lístek

Milé sestry a bratři,

naše staršovstvo zaujal při promýšlení budoucí cesty k finanční samostatnosti církve, která je před námi, postup evangelického farního sboru v Praze-Libni, který pro své členy připravil tzv. rozpočtový lístek. Umožňuje jeho členům, aby si dopředu naplánovali finanční podporu života a činnosti sboru a zároveň velmi jednoduše popisuje, ze kterých položek se roční dobrovolný příspěvek člena církve

skládá. Po menších úpravách Vám předkládáme jeho nejpodstatnější část pro Vaši informaci a rádi bychom se o něco podobného pokusili pro příští rok 2016:

Milé členky, milí členové sboru,

vždy v lednu sestavuje staršovstvo **rozpočet pro stávající rok**. Proto Vás prosíme o naplánování Vaší finanční podpory života a činnosti sboru v tomto roce.

Prosíme Vás nejprve, abyste při svém finančním plánování v příštím roce zohlednili **doporučení staršovstva a církevních řádů**, že celkový příspěvek člena staršího 18 let s vlastním příjmem by měl činit **3–5 procent jeho čistého příjmu**. Nacházíte-li se v těžší finanční situaci, příspěvek může být samozřejmě nižší, pokud jste na tom nyní lépe, může být vyšší. Protože jde o částky, které jsou v rámci osobních nebo rodinných rozpočtů již poměrně významné, doporučujeme přispívat sboru pravidelně **každý měsíc menší částkou**, nikoli jen jednou ročně.

Příklad 1 – senior: Při pravidelném měsíčním důchodu 10.000 Kč je to 300–500 Kč měsíčně, za rok tedy 3.600–6.000 Kč.

Příklad 2 – rodina (všichni jsou členy sboru): Při pravidelném měsíčním příjmu kolem 30.000 Kč je to 900–1.500 Kč měsíčně, za rok tedy 10.800– 18:000 Kč.

Zde nabízíme **kolonky pro pomocné výpočty k** Vašemu současnému příjmu:

	měsíční	celoroční
1 procento (Váš měsíční příjem děleno 100):	_____ (krát 12)	_____
3 procenta (Váš měsíční příjem děleno 100 krát 3):	_____ (krát 12)	_____
5 procent (Váš měsíční příjem děleno 100 krát 5):	_____ (krát 12)	_____

Členové obvykle předávají finanční podporu svému sboru a církvi průběžně **třemi způsoby**. Do následující tabulky si můžete zaznamenat pro Váš vlastní přehled předběžný plán pro rok 2015:

Plánovaný celkový roční příspěvek sboru a církvi (doporučeno 3–5 procent):	
A	Z toho na nedělní sbírky celkem za celý rok přibližně:
B	Z toho na příspěvky zapsané na jméno do sběracích listin (jde přibližně o 6 sbírek ročně, např. pro potřebné po katastrofách nebo na Jeronýmovu jednotu – stavební církevní fond, pro etiopské ženy apod.) za celý rok cca:
C	Z toho na „ salár “ (členský příspěvek na provoz sboru), zaplacený za celý rok postupně/najednou v kanceláři nebo převodem/převody z účtu:

Vyplněné údaje přijme staršovstvo jako **orientační** a **nikoli závazné**. Bude považován za **důvěrný**. Dovolujeme si připomenout, že o částky B a C si dárce může **snížit základ daně z příjmu**. Stačí si k tomu vyžádat na konci roku potvrzení v kanceláři sboru, a pak je uplatnit při podání daňového přiznání.

Vaření polévky a příprava chlebů pro lidi bez domova.

Zpráva staršovstva se zmiňuje také o tom, že se náš sbor připojil k sociálnímu projektu, který se v našem seniorátu začal rozvíjet díky iniciativě br. faráře Petra Špirka a ses. Magdalény Marešové. Nejprve se zapojily sbory v Radotíně a na Smíchově, postupně přibývaly další. Dnes už je zapojeno asi 14 sborů Pražského seniorátu. Je to jednoduché. Do velikého putovního hrnce sbor uvaří výživnou polévku, ve které by měla stát lžice a členové sboru ji dovezou ve středu na lavičku před hlavním nádražím. Přibližně od dubna do října se připravují chleby. Připravuje se vždy asi 100 porcí. Někdy se sejde zájemců kolem 70, jindy i 150. Policie si už zvykla a celkem nás přijala, i když nám vykazala místo mimo hlavní příchod k budově Hlavního nádraží. Při rozdávání polévky si uvědomíte, kolik lidí se ocitá bez prostředků a bez domova. Často je to jenom kvůli dluhovým pastím, do kterých se dostali. Každá společná služba směrem ven posiluje také sborové společenství uvnitř. To je přímá úměra. Naposledy jsme asistovali ses. Daniele Bískové, která pro tentokrát převzala funkci hlavní kuchařky. Dokumentární obrázek je trochu matoucí. Při přípravě kolem stolu nás bylo 6 a výborně se při tom povídalo. Náš sbor vaří a maže chleby 4x za rok. Sborů, které se připojují, utěšeně přibývá. Nabídka se tak může rozšířit také na některé pátky. Děkujeme těm, kdo byli u skromných začátků a vydrželi. Vždycky je třeba, aby se našel někdo, kdo bude mít odvahu s nějakou iniciativou přijít a začít. Postupně se přidávají další a vzniká tradice. A takové tradice, jako je třeba vaření polévky pro lidi bez domova, jsou dobré, je třeba je střežit a podporovat.

Petr Firbas a spol.

Velikonoce 2015

Zelený čtvrtek 2. 4.	čtení pašijních oddílů podle evangelisty Marka se zpěvy v 18:00
Velký pátek 3. 4.	bohoslužby v 18:00 s vysluhováním Večeře Páně
Neděle velikonoční 5. 4.	bohoslužby v 9:30 s vysluhováním Večeře Páně
neděle 12. 4.	bohoslužby v 9:30 s návštěvou hostů z Marburku (projekt TRIPOLIS), káže Katja Simon a Ulrich Biskamp
neděle 19. 4.	bohoslužby v 9:30
neděle 26. 4.	bohoslužby v 9:30

Během nedělních bohoslužeb odcházejí po druhé písni děti do nedělní školy

Biblické hodiny: út 7. 4. na faře v 18:30, út 14. 4. u ses. Pfannové v Újezdě nad Lesy v 18:00, út 28. 4. na faře v 18:30

Děti v Zelenči: ve čtvrtek ve 14:00

Střední generace: 16. 4. v 19:30 na faře – program připravují Firbasovi

Vaření polévky pro spoluobčany bez domova: středa 22. 4. odpoledne

Schůze staršovstva: úterý 7. 4. v 19:30

Výuka německého jazyka čtvrtek 19:30 na faře

V Praze na Evangelické teologické fakultě, Černá ul. 9, bude 7. 4. – 10. 4. probíhat mezinárodní **konference k 600. výročí mučednické smrti Mistra Jana Husa.**

Do všech shromáždění našeho sboru jste srdečně zváni!

Úřední hodiny kazatele: úterý 16:00–17:30, středa 9:00–11:00, pátek 9:00–11:00.

Adresa farního sboru: Třebešovská 2101/46, Praha 9 - Horní Počernice, PSČ 193 00

Bankovní spojení: č. ú. 2400484971/2010, Telefon sboru: 281 922 216

Mobil kazatele: 776 303 960, **Mobil kurátora:** 737 645 375, 602 160 117

www stránky sboru: <http://horni-pocernice.evangnet.cz>